

не, дето чичо праща своите разкази.

Следъ нѣколко деня у дома бѣхъ свикалъ моята дружина. Когато кипѣше юнашки играта, нѣкой вѣнъ почука силно на вратата.

— Който е — да влѣзе!

И чичо се втурна съ книга въвъ ржката.

— Живъ да си ми, Данчо! Дай да те прегърна! Мойта детска радостъ ти днесъ ми възвърна. Четохъ твоя разказъ, радвахъ се и смѣхъ се. После пъкъ го четохъ, пакъ се смѣхъ и рекохъ: „Правъ е моятъ Данчо. Който иска детски писател да стане, като патиланецъ съ игри, смѣхъ и радостъ трѣбва да захване. Въвъ живия изворъ трѣбва да се кже. Обичъ патиланска въ сърдце му да блика. И тогазъ ще пише съсъ радостъ велика!“... И азъ, Данчо, ида въ твоята дружина.

— Но, Данчо, такова... — запъна се Дана. — Нали господина трѣбва да се кръсти. Така прави всѣки, който ще постъпи въ нашата дружина. Нѣкакво геройство трѣбва да покаже.

— Да го поналожи баба Цоцолана, — рече на смѣхъ Гана.

— Или въ пещерата безъ

свѣщъ да остане!

— Или жива жаба съ ржка да похване! — намѣси се Мика.

Тогава азъ рекохъ:

— Не трѣбва кръщение! Мойтъ славенъ чичо патиланецъ вѣренъ и безъ туй ще стане.

— Но все пакъ ще трѣбва нѣщо да направи! — обади се Дана.

— Да прочете, Данчо, твоя разказъ славенъ.

Прието, прието!

Чичо го прочете. Отъ сърдце се смѣхме. И въ нашта дружина ний чича приехме.

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятелъ вѣченъ:

Патиланчо Данчо